

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróony
Napoј móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočl ty.

Z njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel

F.

↳ Sserbske njeđzělske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyšinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

14. njeđzela po swjatej Trojizy.

Sap. skutki 15, 6—12.

Patwoł skutkuje jako misionar mjes póhanami. Mjes nimi je wjele křesćijanow, kotřiz so se židowskeje wěry přichistupili a šebi wot póhanow wobřešanje žadaja. Duž wostora hrosy. Ale japoschtoli namakaja prawy pucž, tuto praschenje rošbudžicž. Japoschtoli a starschi so seńdžechu. To běšche přenja křesćijansta zyrkwinska šhromadžisna w Jerusalemye w lěcže 52. Ta bě nusna, pschetož na nej mějesche so rošbudžicž, kotry pucž wjedže do njebjeskeho kralestwa. Dolhe rostěcžowanje so mějesche — potom Pětr staže a wupraji, šcho je jadro našcheho křesćijanstwa. „My wěrimy, so psches hnadu teho Anjela Jesom Křysta šbóžni budžemy — šidži tač derje kaž póhanjo.“

1. Š hnady.

2. Psches wěru do Jesom Křysta.

1. Hnada pschihotuje nam pucž do njebjeskeho kralestwa. Wjedyrbimy so wješelicž, so je nam Bóh psches Křystuša wje do njebjeskeho kralestwa wotewril? A čehodla dyrheli šebi pucž, kaž katholicka zyrkej, njetřebawšchi pocžezicž? Š roslamanej wutrobu so psched Bohom pohilamy a wusnawamy: „My š našcheje mozy njemóžemy š tebi šchicž!“ To je jenicžki pucž šboža, na kotryž Pětr pošluje. Duž mjelcžesche zyła šhromadžisna. To škutkowasche. Šod šloty artifel so wšchitzy pobbachu: „My namy sa to, so čłowjeł prawy budže bjes šakonja škutkow,

jeno psches wěru.“ Ale tola tošamo wojowanje šašo pschindže w čašku reformazije a Luther njeje nicžo druge činil, hačž Pětrowe přědowanje šašo wospjetował; jeho zyła škutkowanje njeje nicžo druge, hačž wuloženje Pětroweho šłowa: „My wěrimy, so budžemy psches hnadu teho Anjela Jesom Křysta šbóžni, kaž tež našchi japoschtolžy wótzoyo.“ My pak njechamy jeno hladacž na katholicku zyrkej, kotraž tudy wot Pětroweje a japoschtolow wučžby wotštupuje; čžemy so tež praschecž, hačž podobne wučžby a myšle tež mjes nami nješku, so čžedža ludžo š druhimi durjemi do njebjeskeho kralestwa, hačž š tymi, kiž je Křystuš wotewril a kotrež rěčaju „hnada“. Tajke myšle hibaja so we wutrobach duchownje hordych, kiž šebi na šwoje dobre šutki něšcho wjedža; kiž so we wutrobje pošbėhuja, čžedža šebi njebjeska šašlužicž a myšla: „tajkich škutkow dla dyrhjal Bóh jim hnadny bęč.“ Bohu njemóžesch hnadu wotkupicž. Šdyž je Bóh tebe psches hnadu šbóžneho činil a ty so teho wješelicž, potom čžin tajke šutki š džakowanjom, ale niž, so by psched nim šašlužbu měl. Šchi Pětrowym šłowje wostanje: „Š hnady budžemy šbóžni.“

2. Psches wěru. Wěra stej nosy, š kotrymajž š Jesušeje bėžicž, stej ruzy, š kotrymajž hnadu Bohu a Křystušowu šašlužbu šapschimnjesch. Šewina njewěra hnadne durje šamkny, wěra je šašo wotanka. Tym póhanam so w Jerusalemye psche lohko čžinjesche, dokelž so šama wěra wot nich žadasche. Pětr jim wotmolwi: „Bóh njecžinjesche žaneho rošdželenja mjes nami a mjes nimi a

wuczisczesche psches wëru jich wutroby." A je to wopravdže tajki lohki pucz — pucz wëru, abo mjehki sahlcwczł k wot-poczowanju? Wëra naß dele czëri wote wschitkich hebiczných myßlow, wot semskich myßlow. Wëra njeje možna bjes praweje pokuty. A możesch ty pokutu czinicž bjes ponižnosće? Ty dyrbišch hakle prawje sacžucž, kaš khudy ty šy, potom budžesch sdychowacz: Božo, budž mi hrěschnitej hnadny! Pokutnu roslamanu wutrobu dyrbimy k hnadnym durjam pschinjesč. A temu dyrbimy šo šami šaprecž. Kaš je š tobu, luby kšhesčijano? Šdy by Bóh tón Anjes tebje dženska na khoroložo položil a ty by šmjercži blifko byl a šebi myßlił na Boži šud a šwoje hrěchi. Šhto čžesch czinicž? Čžesch hrěchi š myßlow wuhnacž? Wone pschezo šašo šwój hlóš šbëhaja. Čžesch je šaplacžicž se šwojim samóženjom, se šwojim šawostajeńštwom? Šhtož czorne je w twojim žiwjenju, tola czorne wostanje. Šeno hdyž je muž, kiž tebje š hnady do njebješ puščcži, możesch nuts šancž. A tón je Šesuš Khrystuš. „My wërimy, šo psches tu hnadu Šesom Khrysta šbóžni budžemy.“

Šamjen.

Niz psches šakoń, ale š hnady a psches wëru budžemy šbóžni!

Hlób: Šhtož Bohu wjeršcnemu šo podda —

Psches hnadu junu šbóžnosč šmëju,

Šraj š twjerdej wëru, wutroba!

Psches hnadu mëra palmy žněju,

Šdyž pschimam ša kšičž Šbóžnika.

Šaj, Bože krašne njebješa

Šam hnada, wëra wotanka.

Psches hnadu! Duž šo njespusčczamy

Ša došojnosč a pocžinki;

My Khrysta prawdošč š wëru mamy,

Šjej šbóžny trošcht to we dušchi?

Nëtk šmjercž naß trasčicž njemóže,

Šaš hnada k njebju powjedže.

Psches hnadu! Džerž šo teho šłowa,

Šdyž hrěch cze tama, czwiluje;

Šlej, Khrysta krej wo hnadu woła,

Šdyž štejšch w prawej pokucže;

Šacz runje šyn bë šhubjenty,

Psches wëru Bože džëczjo šy.

Psches hnadu! Ššchi tym šawostanje,

Ša wërnošč ženje njelhabła;

Š tym trošchtom štamaj kóžde ranje,

Šón budž cži wëru kótwiza;

Šišch wschëdnje do wutroby šej,

Šo hnadu mašch psches Khrysta krej.

Psches hnadu! Š ty šbóžna wëra,

Šaš ty mi dušču wošchemjesch!

Šy, moje žórko trošchta, mëra,

Šaž mišy jandžel šo mnu džësch,

Šacz junu wrota Šalemške

Ši Khrysta prawdošč wotgntnje!

K. A. Fiedler.

Šhto mašch w Khrystušu?

Dušcha, kotraž je Khrystuša namašala a w nim šwojeje wutroby trošcht a najšpšchi džël wobšedži, je a wostawa w šebi šamej pošna nutnosče we wschëch rošpróščenjach šwonkowneho žiwjenja; wona wostawa we šwojej hlubinje mërna pod wschitkim ju wobdawozym šwëtnym njemërom; wona nješe šrijedžičcžo šwojeho žiwjenja w šebi a nješmë jo wjazy podarmo pytač w jebathm šwëczje. Dušcha, kotraž je Khrystuša namašala, ta ma tón poklad, kotryž žane mole nješčaža, žani padušchi nješradnu, žadny jandžel ani czert wuwjesč njemóže; ta ma to herbštw, kotrež jej wëščje wostanje, dofelž je š wëcznym testamentom šarucžene, mješ tym šo ša žane cžašne herbštw, ša žane wobšedženštw, ša žanu nadžiju wëštosče nimašch. Dušcha, kotraž je Khrystuša namašala, ta ma to wopravdžite a šo njewobšchudža, hdyž šo myšliowne pučerje šemšteje krašnosče pušaju, hdyž šylnosč cžëneje rufi wofhromja, hdyž barby šwëtnje rjanosče blëdnu a najwëščžiča licžëža šo šłoncžnje š bankrottom wobšantuje. Dušcha, kotraž je Khrystuša namašala, ta je to wëczne wušwolika; wona drje kótku žakošč a lóžke horjo cžašnosče šnaje, ale wë wo wëcznej a psches mëru wulfej a wažnej krašnosčcži, kotraž šo junu psches Božu hnadu nad nej dokonja. F.

Wodawanje hrěchow.

W našchim wëruwušnacžu tež rëša: Ša wëru wodawanje hrěchow. A Luther we šwojim wukładowanju praji: W kotrymž kšhesčijanštwje wón (šwjaty Duch) mi a wschitkim wërijazym wschëdnje wschë hrěchi bohacže wodawa. W tyhle šłowach je na wschë prasčjenja wo wodawanju hrěchow wotmolwjene: 1. Šhto šo wodawa? Wschitke hrěchi. 2. Šhto to cžini? Šwjaty Duch. 3. Šdže? w kšhesčijanštwje. 4. Šomu? mi a wschitkim wërijazym. 5. Šaš? bohacže a wschëdnje.

Šaš dawa šwjaty Duch wodawanje hrěchow mi. A ja pschijimam je psches pokutu a wëru. Wobhladajmy šebi to nëtko dale!

Šofuta.

Čžesch-li hrěchowwodacže mëcz, dha je přenje wumëjenje: Čžincže pokutu, t. r. pschemëncže šwoju myßl. Š tym šo pošnamjenja, šo dyrbi šo pokuta w šnutsšownym, w myßli šapocžëč. Šaž šo hrěch w šnutsšownym špocžina a š nutska won žyšcho cžłowjela šajëdojčža: jeho myßlenie a pokhilenje, kotrež je jeno na hrěschne šłožene; jeho šmyßłojtošč, t. j. jeho špodobanje a wješele nad hrěchom; a jeho woła, šhtož taš dalošo džë, šo cžłowjel š njewólnikom hrěcha bywa a šwoju lëpšchu wolu š žyła wjazy we šwojej mozy nima; taš šo pokuta tež w šnutsšownym jako pschemëjenje špocžina. Šofuta je mjenujžy wobrocženje, t. r. wotwobrocženje wot šłeho a pschuwobrocženje k dobremu. Myßlenie a pokhilenje bywa hinajšche, hrěschne šmyßlenie a lóšchtne špodobanje bywa hinajšche a čžyčje tež. — Wulžy štrasčne je, pokutu wotštokowacz. Šo budže cžim dlëje, cžim cžëžičho; ty džë njewësch, kaš dołho šy žitwy. Duž njelutuj šwoju pokutu, domž njelhorišch; a njecžakaj š polëpščenjom šwojeho žiwjenja hacž do šmjercže. Dženš, hdyž wy jeho hlób kšychicže, dha njestwjerdžcže šwoju wutrobu! — Š pokucže šłuscheju šchtyri kručchi: Šóšnacže a wušnacže hrěchow, rošlacže, hidženje, žadanje po hnadžë.

Šóšnacže a wušnacže hrěchow. Šako bu šhubjenty šyn psches cžëpjenje šbudženy a do šo džëšche, wón rjetny: Ša šym šhrëschil, Šuf. 15; Šëtr šo dopomni, Šuf. 22, 61, teho Anjela šłowa: Šrijedy džyli šhapon šaspëwa, budžesch ty mje šštrëcz šaprecž. Wobaj pošnašchtaš njëschto, šhtož wonaj přjedy njebëschtaš pošnašoj. Šëž Šavit, Šš. 51, 5—6: Ša pošnajy šwoju šłóšč, a mój hrěch je štajnje pschëde mnu; tebi šamemu šym ja šhrëschil

a slě psched tobu cžinik. Pschi wopradowžitym pólnaczu hrěcha sda so nam tónkamy kaž najhrobnishe spjeczenie pschecziwo najwyschchemu Knjesej bycz, jako najczornischi njedzał pschecziwo najwjetichemu dobroczelej, jako wotpad wot najwyschscheho kubla, jako žórto wscheho skazenja, jako to jeniczke, ale njewuprojnje wulke njesbože, s kotrymž wo swoju sbóžnosć pschiindžesch a satamanstwu napshchecziwo džesch. Sdžez so tak jako přenja kroczel k pokucze hrěch pólnawa, tam tež wusnacze hrěcha psched Bohom a cžlowjelami njewuwo stanje. Tak shubjeny sijn: Nano, ja sijn s hrěschil. Tak Dawit k Nathanej, 2. Sam. 12, 13: Ja sijn so na tym Knjesu pschchrěschil. Namopak je potajenje hrěcha, t. r. hdyž chze něchtó hrěch sřhowacz. Nochze-li džeczó w schuli hischcze wusnacž, dha njeje tu tež hischcze žane prawe pólnacze hrěcha. Rak wjele bóle pola Boha niz; Pschisř. Gal. 28, 13: Sčtóz swoje pschestupjenja přeje, temu so derje njepóndže; sčtóz pak je pólnaje a so jich wostaji; tón sřmilnosć dostanje. Ps. 32, 5: Tehodla pólnaju ja tebi swoje hrěchi a njepotaju swoju sřosć.

Rosťacze dla hrěchow. Pětr wuńdže a pľakashe žaľofnje; wón kajeshe so swojeho hrěcha. W schprusche 2. Kor. 7, 10 rosťeľa so sřudoba sřwěta a Boža sřudoba. Sřudoba sřwěta je ta sřudoba, hdyž je něchtó psches hrěch někajezkuli sřwětne kublo sřhubil, n. psch. něchtó wobžaruje, so je kranyl, dokelž je psched ludžimi swoju cžesć sřhubil a nětko w jasťwje sředži. Pola Božeje sřudobny so cžlowjek nad tym rudži, so je psches swoje hrěchi njesbjeske, bójske kublo sřhubil, Boha ranil a sřudžil, swojeho dobreho, lubeho, njesbjeskeho Wótza; so sijn psches hrěch s jeho gmejnstwa wustorcženy; so so njemóžesch jako džeczó k njemu modlicž. To wscho dosta w rosťaczu zlonika tež sřwonkownje wuras: wón nasdala stejesche; nochžysche swojej woczji k Bohu psřbėhnycz. Tuto hluboke rosťacze mjenuje sřwj. piřmo tež rosťamanu wutrobu; tyszneho ducha. Ps. 51, 19: Wopory, Bohu sřpodobne, sijn tyszny duch; tysznu a rosťamanu wutrobu njesbudžesch ty, Božo, sazpicž. (Pschichodnje dale.)

Dwě njerunej mandželstwe.

(1. pokračowanje.)

II.

Lěta so minychu. We sřwěcze so wjele pscheměnjenjom njesťa; cžim wjazny pak w kóžbeho domje. A tak tež w Surzez a Bjarnatež domje.

Běsche lubosny nalětny wjeczor.

Surzez mischtr s křěže sřupiwischi sřebi, dokelž běsche s mozu džekal, pót s cžoka trějesche a k ławny křwatasche, kiž w sřahrodže pod lipu stejesche, so by tam křwilku po sřwjatofu psředžal.

„Se tola rjanu wjeczor“, so k swojej žonje, kiž sa nim pschińdže, wobroczi a se schórzuchom pěř s ławki smjecze, kiž běsche jeju jeniczki 6 lětny sřynk Sanť hrajľajo tam nasřwpaľ byl, „pój, chzemoj so hromadže tu sřynycz.“ S tym ju k sřebi na ławku sřežeje.

„To lěto“, mischtr dale rěczesch, „sijn pak sřwěru sřahrodku wobdžekala. Ze rózicžki tola rjenischo křežja hacž Salomonowe lilije. Sřebi nihdy pomysřil njesbnych, so budžesch ty s tuteho pěřka, kiž tu přjedny běsche, tak rjanu sřahrodku sřhotowacz móž. Ale ty wschaf wscho dokonjesch.“ A s tym najrjenischi wotschczipny a ju jej sa schiju tytny.

„Daj“, so wona podžalowa, „to rad cžinju; jenož so masch nad tym swoje wjehele. A kaž na přjedawischim pěřku tuta přcha rosće s mojej prózu, tak je psches twoju prózu namaj w křudobnym domje tak wjele sboža narosťko. D, sřebi ženje njesbnych pomysřila, so směju so pschi tebi tak derje.“ A pschi tym jeho ruky pschimny a ju křoczesch a sřylly džala so jej po lizomaj ronjachu.

„Sčto rěczischi“, wón wobarasche, „psches moju prózu? Moja próza ničó pomhala njeje. Sdy by so na moju móž sřusřezala, by sřhubjena byla. Derje je, so mam tak wjele na kuble džekacz. Se wschaf sřubjeny wobřhad se sřupny a hrosny Bjarnatež knjesom. Semu je cžezko, džekó po hódnosći pľaczicz. A najhórsche je jeho pokřiwanje a sakřiwanje. Sa sijn kóždy křocz wjeheľny, hdyž sijn sašo s jeho dwora won; tam je mi, kaž by nje wscho paliko. Ale dobru sařľužbu wschaf tam tola mam. Sego sřebi roshněwacz njesřměmoj. Sřewak mohkoj so hlodu natradacz. Ale pschi wschēm: Moja próza naju sbože njewuczijnja. Se to wjele bóle to, sčtož je so namaj wot duchowneho s wotřarja prajiťo: Pobožnych hěta budže so selenicz.“

W tym bu wofno woczijnjene a maľny Sanť hłowczku won tytny: „Maczi, móžu hischcze kusť k tebi won? mi so hischcze do kóža njecha; ja chzu něsčto rózow naschczipacz a jutije knjesej wuczerej sobu pschinjescz.“

„Mojedla pój, ale prawje pěřny dyrbischi sa to jutije bycz.“

„To budu.“ A s tym bē hižom maľe cžerwjenolicžlate džeczó, sřerniczka swojeju starisheju, pola njeju wonkach a da so do sřchczipanja kwětkow.

„Talle“, sřoncžnje Sanť praji, „nětko mam dořcz a te chzu hromadu sřwjasacz a je do schule wsacz.“

„Přjedny pak praji, sčto je cže knjes wuczere dženska wuczil“, so nan jeho woprascha.

„Ach, dženska so mi tak prawje lubiko njeje! Wón wo Sřibje rěczesch, kiž je pobožny byl a kiž je wschē swoje džeczki sřhubil a swoje kubla a na pokředku hischcze sřhoril. Sdy je potom wurjel — tak daloko knjes wuczere powjedal njeje. Ale prajiť je, so tež Bóh druhdy na pobožneho wjele njesboža pójczele a so so jemu sřubjenscho dže hacž sřemmu. A ty, nano, pschezo se mni prajiť, so dyrbju prawje duschny bycz; pschetož potom so mi derje pólnže. Sa pak sřebi myřlu, so knjes wuczere to prawje njewē a duž chzu dale duschny bycz; potom budu wulki a chzu džekacz a potom wój wjazny ničó cžinicz njesbudžetať trjebacz. To budže rjenje!“

A tak postakujó do křěže bēžesch.

„Sa njewēm“, nan se sřuchřym hłowkom k swojej žonje rjekny, „mi běsche, kaž bychu mje Sankowe sřkowa kaž sřymna woda trjehile. Mi je sřoro tak, kaž so je Bóh jeho namaj sa jandžela póbřal, kiž by namaj prajiť: Njesbože je wamaj bliřko; hdyž pschińdže, dha so jeho njestróžtaj, so by waju njepowaliko. Njeje tebi tež tak?“

„Njestrachuj so jeno. Sčtó chzyl do pschichoda hladacz? Bóh budže wscho derje cžinicz“, tak jeho směrowacz pňtasche, hacž runje tež jej wutroba ržesch; a tola njewjedžesch, cžehodla.

„Ale pój nuts. Nasdala so mróczi a blyřka. Bóh dal, so by deschcz hnadnje pschischoľ a žaneje sčřodny njenaczinil, tež niz na mojich rózicžkach.“

„Ze wschaf bychu sašo hłowczki sřsbėhnyke, hdyž je njewjedro nimo“, wojnať troschťowasche.

„Runje tak pak by Bóh naju sašo sřbėhnyľ, kaž tajke kwěťki, hdy by wscheje wěžny twoja bojosć so dopřelnika. Wschako je so Sřibje tež sřoncžnje derje sčřlo.“

Talle sřebje troschťujó so k měrej podaschťaj. Nasajtra běsche rjane ranje. Sřrimanje běsche hnadny, dolho woczafany deschcz pschiwjedlo. Wóřny po sřnědanju wojnať wjetishe kolo, kiž běsche sa dwór pľatal, wsa a je do dwora kulesche. Tam Bjarnatež knjes pod torožom s wjeřnym bohonym burom Klimantom kaž so sřdasche w hněwje rěczesch; pschetož jeho sřkowa s luteho křiwanja wobstejachu. Wojnať nasdala posasťa; tola sčto widžesch? „Seli so mi to polo, kiž w mojich leži, kóřz sa 200 toľeť njepschedacz, dha s wami ničó wjazny cžinicz mēcz nochzu. Nětko pak móžecze

mi s woczow hicz, so na wasche hkupe wobliczo so hněwacz njetriebał." Takle na Klimanta, kiž tam měrnje stejese, rejese a potom jemu jene wudmo po druhim nawda.

Tón pak měrnje wotmolwi:

"Čehodla dha seže mje t bebi wokali? Sa bym w mojim domje lubscho hacž pola waš, hdžež žane pěstowe sornjatko njeje, so njeby wot waš džešacz krócz poklate bylo."

"Sčto bebi swěricze? Wy dundaťo! Sa čžu wam pokasacz, sčto wjazy płaczi, ja, abo tajki kusť burskeho kopola. Sultano, na njecho." A s tym so jeho pož do njecho da a wón sam s motyku bura do hlomy prašny, so so wsčón krawoty na semju wali.

To wscho běšče so sa krótki wokomit staťo. Čehodla tež wojnať, kiž rucze burej na pomoz pschiběža, njeskutk sadžewacz nje-možese. Nětko pak pschiběža a na semju padnjenemu pomhasče a jemu jeho rany sawjasowasče.

Bjarnat jemu njewobarasče; pschetož wsčón wustróžany běšče swój hněw wotbyť a se swojim pšom so do domu wróczy.

Rany Klimanta drje tať wulke njeběchu, a bórny staže a domoj džěšče.

Nětko wojnať swoje džělo Bjarnatež knjesej woteda a jemu rjekny, sčto směje sa to dostacz.

"Derje, sčtož bebi žadaš", wón praji, "čžu czi dacž. Wsčako je wscho twoje džělo dobre. A hdby by bebi wjazy žadať, bych cze rad hišcže lepje płacziť", a pschi tym se spodobanjom na šhotowane kolo hladasče.

"Džiwije", wojnarjež mišchtr pschi bebi myšlesče, "tutón skupy cžlowjel mje džentša přeni krócz wo moju msdu njeczisčez, a přeni krócz moje džělo khwali, mješ tym so je hewal mi pschezo na nim wscho móžne wustajecz wjedžal. Mi pak je skoro, kaž by tuta khwalba waczka byla, pod kotrejž so hocžka khowa a ja dhrbju sa rjbu bycz, kotruž čže popadnycz. Tola čžu dale hladacz a so na ledžbu bracz." — "So dhrbjese tutón njeplech, tutón Klimant, mje takle roshněwacz. Tón nětko wěsče se swojim wobschodženym nopom na řudnistwo pónđe a mje wobkorži, so bym jeho ja kaž nadpadnyť a so bym pša na njecho sčezumať. A czi tam na řudnistwo žaneho rosoma nimaju; czi bychu wěsče temu kopolej wěrik a stónčnje mje na něsčto dnjom do khlódy tylli. D sčto by to do hańby bylo! Sa bych wo wschu cžescž pschischoť. Duž je nusne, so ty, kiž by tu jenicžki řwěď, dusčnje a rosomnje řwědcžisč. Ty dale nicžo cžinicž njetriebasč, hacž so prajisč, so je Klimant najpředy ruku pscheczimo mi řběhnyť, a so bym ja halle potom so do njecho dať. Potom mi nicžo njeczinja. A tebi čžu ja derje płacžicž. Ty móžesč bebi s tutym krótkim řkowczkom wjele řařlužicž." Takle Bjarnat řeczese a běšče to přeni krócz, so běšče něsčto bjes polliwanja se rta wuschiknyť. Wojnať na jeho řkoma ledžbowasče. Sčto dhrbjese cžinicž? Njewěrnoscž řeczecz? Nihdy na nihdy; njech tež pschidže, sčtož čže. Duž po khwilzy wotmolwi:

"Knjes Bjarnato! Sa bym pschezo řwólniwy, wam wschu móžnu řkuzbu wopokasacz. Pschikažcže mi, sčtož čžecze, ja so řapowjedžicž njecham. Ale jene njemóžu: pscheczimo řwědomnju a Bohu."

"Ach sčto řwědomnje! To je směrom kaž řařšeleny poř. Sčto dha budže na tajke bařnicžki ledžbowacz? A Boh? Sčto dha wě, hacž žadny je. A te Bože řasnje řu wumyřlenje ludži. Duž njebudžcže hkuř", takle jemu Bjarnat jeho wotmyřlenje wsacz pytasče. "Ně, knjes Bjarnato", wojnať so mylicž njedajo dale řeczese, "ja waš wutrobnje prošu, nježadajcže to wote mnje. Pschew wěrowanřkim wotřarjom bym řkysčal: Dom bjes-bóžnych budže řařeny, ale pobožnych hěta budže so selenicž. A řudnik wěsče se ře s wami řařhadžecz njebudže", a pschi tym

Bjarnatej s tajkej wěstoscžu do woczow hladasče, so tón řpřina: tu je wscho řeczenje podarmo. Tola hdby s dobrym njeřdžese, dha čžysče se řlym řpytacž a duž hrozese:

"Nětko moje poslednje řkowo. Dži domoj a wuřiwaj rosoma.

A hdby budžesč ja řwěďka do města řadany, dha praj tať, kaž bym czi radžik. Hewal žaneho džěla wjazy njedostanjesč a móžesč se řwojej řonu mojedla twoje wothěblowane řchěřki řmutacz a potom budžesč widžecz, hacž budže twój dom pschi twojej hkuřej pobožnosčzi so dale selenicž abo niz. Duž dži a budž rosomny."

S tym woteřdže njemdry Bjarnat do řwojeho hrodu a wojnať khwatasče dom. "Nětko drje", pschi bebi myšlesče, "po řiobowych puczach řhodžu. Tola njech je Bohu wscho poruczene. Wón mje njewopuschczi." Duž měrnje na swoje džělo džěšče.

So někotrych njedzelach list dosta je řudnistwa. Wě jemu pschikasane, pschichodnu řriedu na řudnistwo so podacz, so by tam wo Bjarnatowym njeskutku řwědcženje wotpořožik.

Sřjeda pschidže. Wojnať so šhotowa a nastaji so na pucz. W durjach Marth, jeho mandželřka, se řpřisřymaj woczomaj jeho řa ruku pschimny: "Dha dži s Bohom a ja njetriebam czi radžicž, so by prawdu řwědcžik. Njeboj so, praweho hěta budže so selenicž."

Tať so rosžohnowa a džěšče na řudnistwo. Řařchany řwědcžese, kaž běšče wscho widžal. Čehodla bu Bjarnat, dořelž běšče njenusowany nadpad řčiniť a pša sčezumať, na 4 dny řařtwa řařudženy.

Řako wuřub řkysčese, wobledny; wontach pak wsčón džiwu na wojnarja pohlada a jemu pschiwola: "To čžu czi wotpłacžicž. Twoje řkowa dhrbja cze droho pschicž." Tola wojnať směrom do řwojeho doma džěšče.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

* **Sandženu njedzeli** mějesče so w Řetliczanřkej wofadže žyrkwinska wřitazija psches knjesa wřisčeseho žyrkwinskeho radžicžela Rosenfranza.

* **Gornjo-Wuřejdžanske řarřke měřtno** je so s nowa wupřacz dhrbjalo. Wřy so nadžijamy, so je so tam Sserb řamol-wik. Hewal by řtrach byl, so so řarřke měřtno s němřkim duchow-nym wobřadži.

* **Ř. wójnska pořczonta je so wupřakala.** Řapřski móža so řtacz wot 4.—22. sept. na řjawnych nalutowařnjach a bankach, a tam, hdžež nalutowařnja njeje, tež na pōscze. Sa řto řriwnow ma so jenož nutsřlacžicž 99 řriwnow a daň wuczini 5 procentow. Pschisřkusch-noscž řóždeho řwěrneho poddana je, po móžnosčzi tu pořczontu podpjeracz. Řjenjesř řu řawěscžene tať derje a hišcže wěscžischo hacž hdže dhrhdže. Řajwařniřcha pak je nascha wótcžinska pschisřkuschnosč. Wřy dhrřimny řřěďki podacz, kotrychž wóřzny řral ř dalewjedženju wójny řreba. Dłěje hacž léto řteji nasch wóřzny řral we wójnje s tymi mnohimi njepscheczilemi. Řrařne dořywa-nja nascheho luda řukuja sa dořry řónž řwěrneje wójny, kotruž řu nam naschi njepscheczeljio nanušowali. Čžežte pak leži hišcže pschew nami. Řóždy džei naschi řřynojo a bratsja wontach wojuja sa wóřzny řraj. Nětko dhrřimny, kiž řmy my domach, nowe řjenjesřne řřěďki řložicž, so bychu naschi řřeczerjo wontach s tym, sčtož sa řiwnosč a wojowanje řreba, wuřotowani byli. Duž řapřajcže so sa wójnsku pořczontu a napominajcže tež dhrřich. Sčtož to cžini, wojuje řobu sa dořycze nascheho droheho wóř-neho řraja.

Samolwity redaktor: J. Góľ. Šřoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžisčezet a nakladnik: M. Smoleř.